

เดวิด เฮอร์
ฮาเป็ดผม
Sexy x You

++saisioo++ เขียน

SEXY × YOU เด็ด เอกซ์ สเปคผม

สเปคผม

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ငါတို့အတွက်

SEXY × YOU

เด็ด เอกซ์ สเปคผม

++ Saisio ++

เขียน

นวนิยาย ลำดับที่ 81

SEXY × YOU เล็ด เอกซ์ สเป็คคอม

Rose
PUBLISHING

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 โทรสาร 0-2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

The Bridge of the Silver Wings by John Wiltshire
Copyright © 2014 by John Wiltshire

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการผู้ตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทําซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม้มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-3208-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้ผลิต บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ วรเชิน อุทกะพันธุ์ ปัญจรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตถพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระยง • รองบรรณาธิการฝ่ายการ จตุพล บุญพริ้ง, สิริกันต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ หัตพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ ผกมภศ รัตนาโชติ • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้อม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พิระพงศ์ โพลินธุ์, วรธนา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเล็ก

พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ ทองเพ็ชร วรธนทอง, สุนิดา ภาวะทรัพย์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เขียวลิ้น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ขนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

เพราะถูกเลี้ยงดูและช่วยเหลือจากคนที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด เมื่อได้รับความอบอุ่นและความรักจากชายหนุ่มผู้อ่อนโยนทั้งหมดจึงปมเพาะกลายเป็นความรักที่ต้องซ่อนเร้นมานานตั้งแต่ยังเด็ก

ในวันที่เขาเปิดเผยความรู้สึกออกมาออกมา คุณต้องเผชิญหน้ากับกำแพงที่สูงกีดกันให้เขาต้องถอยหลังกลับไป แต่ต่อให้มันเป็นกำแพงหนามที่ขวางกั้นพวกเขา คุณก็ตัดสินใจที่จะทำให้ลงมือลงให้ได้ แต่ทว่าเบื้องหลังกำแพงยังมีความลับบางอย่างที่เขาคุณนั้นเก็บซ่อนไว้

คุณจะต้องตัดสินใจสักทาง เพราะหนทางความรักที่ยากจะสมหวังครั้งนี้ยังมีความลับที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของบุพการีของเขาอีกด้วยเส้นทางความรักครั้งนี้ของคุณจะเป็นอย่างไร เราไปหาคำตอบกันได้ไม่ช้าเลยล่ะ

Rose
PUBLISHING

ตุลาคม 2562

ငါတို့အတွက်

Prologue

And if in the moment you bite your lip
When I get you moaning you know it's real
Can you feel the pressure between your hips?
I'll make it feel like the first time

ในช่วงเวลาที่คุณกัดริมฝีปากตัวเอง
เมื่อผมทำให้คุณส่งเสียงครวญคราง คุณจะรู้ว่ามันคือเรื่องจริง
คุณสัมผัสได้ถึงแรงกดดันระหว่างสะโพกของคุณหรือเปล่า?
ผมจะทำให้รู้สึกเหมือนมันเป็นครั้งแรกเลย

เพลง Love Me Harder ศิลปิน Ariana Grande

©สหรัฐอเมริกา แคลิฟอร์เนีย

ณ บ้านเดี่ยวบรรยากาศดีหลังหนึ่ง

“อ้า...ยู รุนแรงเกินไปแล้ว!”

เสียงร้องครวญครางกึ่งทรมานกึ่งสุขสมของคนได้ร่างทำให้อารมณ์ที่กำลัง
พุ่งสูงของผมหยุดชะงักในทันใด ความสัมพันธ์ทางกายที่ดำเนินมาได้
ไม่เท่าไรก็เลยต้องจบลงง่าย ๆ เพียงแค่นั้น ผมผล่อออกมาจากคนที่นอน
อยู่ รูดซิปกางเกงและติดตะขอไว้อย่างเดิม โดยที่เสื้อก็ยังไม่ได้ใส่ เดินมา
เปิดตู้เย็น หยิบเบียร์กระป๋องใหม่ที่แช่ไว้ขึ้นมาเปิด

“...”

“ไม่มีคำพูดใดๆ ออกจากปากผมเลย ผมน่าจะเหม่ออยู่ได้สักพักเลยแหละ ก็นะ มันไม่เสร็จ...อีกแล้วนี่หว่า”

“ยู” เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นจากข้างหลังทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าอีกฝ่ายยังมีตัวตนอยู่ ผมหันกลับไปมอง

“เคธี”

สีหน้าของเธอดูดีใจเป็นอย่างมากที่ผมเรียกชื่อเธอแบบนั้น และรอยยิ้มพวกนั้นก็เลือนหายไปจากใบหน้าของเธอในระยะเวลาที่ไม่ห่างกันเลย เมื่อเธอได้ฟังสิ่งที่ผมพูดหลังจากเรียกชื่อของเธอ

“อาเราจะกลับมาแล้ว เต็ดวเคธีก็กลับไปเถอะ ไม่อยากทะเลาะกับเขา” สาวสวยเชื้อสายอเมริกันซังสีหน้า เธอยอมแต่งตัวแม้ว่าจะไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก

“อาของยูเมื่อไหร่จะเลิกหัวโบราณสักที เราก็รู้ว่าเขาเป็นคนเอเชียให้ตายเหอะ อย่าทำเหมือนไม่เคยมีเซ็กซ์ไปหน่อยเลย”

คนที่เคธีบ่นถึงคือ ‘มิโดริคาวะ คิเสะ’ ผู้ชายเจ้าของร่างโปร่ง ผู้มาบ่นทำที่เจ้าระเบียบอยู่เสมอ ตอนเรียนไฮสกูลผมเรียกคิเสะว่าผู้ปกครอง พอมาปัจจุบันผมเรียนอยู่ระดับมหาวิทยาลัย ผมเลยบอกคนอื่นว่าเขาเป็นอา

“จิงมีแค่ ‘เกล่า’ เพื่อนสนิทของผม ที่รู้ที่มาที่ไปว่าจริงๆ แล้วคิเสะไม่ใช่อาแท้ๆ ของผม ที่จริงแล้วเขาไม่ใช่ทั้งญาติ และไม่ได้เป็นอะไรกับผมเลย

พ่อแม่ของผมประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปตั้งแต่ผมยังเด็ก ใช้ คิเสะบอกผมว่าพวกเขาประสบอุบัติเหตุ เนื่องจากตอนที่เสียพวกท่านไป ผมอายุแค่เจ็ดขวบ แต่หลังจากมีการเปิดเผยพินัยกรรมออกมา สมบัติของพ่อแม่ผมถูกถ่ายโอนไปให้เคธีเป็นจำนวนมาก มากกว่าลูกชายแท้ๆ อย่างผมซะอีก

ผมจึงคิดมาตลอดว่าพ่อแม่ผมน่าจะเสียชีวิตโดยมีต้นเหตุที่ไม่ใส่สะฮาดเพราะเรื่องมรดก ดังนั้นช่วงที่ผมเพลอเล่าเรื่องส่วนตัวให้เพื่อนสนิท

ฟัง ผมจึงเผลอพูดออกไปอย่างไม่ทันคิด ว่าพวกเขาถูกฆ่าตายเพราะเรื่องมรดก ทั้งๆที่หลักฐานอะไรก็ยังไม่ชัดเจนแท้ๆ อย่างว่า...ตอนนั้นผมก็ยังไฮสกูลอยู่เลย

ผมอยู่กับคิเสะมานานมาก เรียกได้ว่าเกือบทั้งชีวิตผม ผู้ชายคนนี้เป็นแค่รุ่นน้องที่สนิทสนมกับพ่อ จะปล่อยให้ผมใช้ชีวิตต่อไปกับญาติโดยที่ไม่ได้ใส่ใจอะไรตัวผมที่ญี่ปุ่นก็ได้ แต่ทว่าคิเสะก็ไม่ทำแบบนั้น

เขารับผมมาเลี้ยงดูอย่างดี อะไรก็ตามใจได้ก็ทำตามใจ ตรงไหนที่ทำได้ก็สั่งสอน ผมอยู่กับคิเสะมาสิบสามปีแล้ว ในช่วงแรกๆ ผมรู้ว่าผมติดคิเสะแฉะ เพราะการสูญเสียพ่อกับแม่สร้างบาดแผลใหญ่ให้กับผมมาก

จนถึงเมื่อผมโตขึ้น ผมก็รู้ว่านั่นไม่ใช่ความรักแบบที่ผมรักผู้ปกครองหรือรักเขาในฐานะคนที่มีบุญคุณ...

ผมรักคิเสะแบบคนรัก...

สักอายุสิบสี่ได้มั้ง ที่ผมค้นพบความรู้สึกนี้ นับจากตอนนั้นก็หกปีผ่านมาแล้วสินะ

“เราไม่ชอบเท่าไรหรอก เวลาได้ยินใครพูดถึงคิเสะไม่ดี ทีหลังอย่าพูดอีกนะ”

ผมบอกกับเคอิด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ เป็นการเตือนเธอให้รู้ไว้ก่อน เมื่อเธอเห็นสายตาดุดันของผมจึงหลบสายตาไป รวมถึงยอมกลับไปแต่โดยดี ตอนที่ผมเดินไปส่งเธอหน้าบ้าน เธอจูบแก้มผมแทนการบอกลา ผมเองก็ไม่ได้ปฏิเสธอะไร

“เฮ้อ!”

ผมถอนหายใจหนักมาก เมื่อไม่มีเคอิอยู่ที่นี้ เรื่องเฮงซวยของผมก็คือ นับตั้งแต่ที่ผมเอาชีวิตไปผูกไว้กับคิเสะ เมื่อผมเริ่มสัมผัสตัวเองครั้งแรก ภาพในหัวของผมก็คือภาพเมื่อครั้งที่ผมเคยอาบน้ำด้วยกันกับคิเสะสมัยที่ผมยังอายุแค่เจ็ดแปดขวบ

มันนานมากแล้ว แต่รูปร่าง ผิวพรรณ สัมผัสนี่มันวลอ่อนโยนของเขาตอนที่เราน้ำด้วยกันมันก็ยังติดอยู่ในสมองของผมเนน

พอผมโตมากกว่านั้นอีกหน่อย จากสัมผัสตัวเองก็พัฒนาไปเป็นการ

มีเซ็กซ์ครั้งแรก สำหรับผมมันไม่ประสบความสำเร็จ ถึงจะเสร็จ แต่ผมก็ไม่ได้มีความสุขอะไรขนาดนั้น ผมแทบไม่เห็นว่ามันเป็นการเสร็จด้วยซ้ำ

ซึ่งปัญหานี้ยังคงดำเนินมาเรื่อยๆ จนถึงในตอนนี่ ผมคิดถึงเยอะมาก เอาความรักกับเซ็กซ์ไปผูกไว้ด้วยกัน อยากจะมีอะไรกับเขาจนคนอื่นก็แทนเขาไม่ได้

แน่นอนว่าดิเสก็ยังไม่รู้ว่าผมคิดแบบนี้ และให้เขารู้ไม่ได้ด้วย

ให้ดิเสมารู้อะไรแบบนี้ก็ตั้งแต่จะสร้างปัญหาให้รู้สึกตะขิดตะขวงใจเปล่าๆ การบอกว่ารู้สึกอย่างไรกับดิเสก็เป็นทำนองเดียวกับการบอกรักเพื่อนสนิท ไม่มี มันแย่งกันกว่านั้นอีก เพราะดิเสไม่ใช่เพื่อน เขาโตกว่า เป็นผู้ใหญ่มากกว่า เป็นผู้ปกครอง ปกติเขามีแต่สมภารกินไก่อัด นี่นะ ไก่อัดจะกินสมภาร สมภารก็ยังไม่รู้เรื่องรู้อ่าว...

หรือไม่อย่างนั้นเขาก็อาจจะแกล้งทำเป็นไม่รู้ก็ได้ เพราะว่าดิเสฉลาดไง ถ้าหากเขาไม่ฉลาด คงไม่ได้รับความไว้วางใจให้ทำงานเป็นเลขาของมหาเศรษฐีฉายา 'ราชาแห่งหุ้น' อย่าง 'เซธ ชาวเรสต์' คนที่เพื่อนสนิทของผมกำลังคบหาอยู่ด้วยหรอก ผมจำได้ว่าช่วงที่อยู่ไฮสกูล เรื่องของเกิ้ลากับเซธ เจ้านายของดิเส วนวายเอามาก ๆ กว่าที่พวกเขาจะลงเอยกันได้กว่าจะมีกันและกันเหมือนวันนี้ สำหรับสองคนนั้นคงไม่ง่ายเลย

เกิ้ลเองก็ไม่เคยรู้ว่าผมคิดกับดิเสยังไง เรื่องแบบนี้บอกใครไม่ได้ กระทั่งคนที่ผมคิดว่าผมไว้วางใจมากที่สุดก็ตาม

ผมเอาเบียร์กระป๋องใหม่มานั่งดื่มเพียงลำพัง ไม่ได้เปิดทีวีหรือเพลงเพื่อกลบความเงียบเวลาอยู่คนเดียวเหมือนทุกที อาจเป็นเพราะผมอยากเรียนรู้ความคิดของตัวเองก็ได้ ผมอยากจะทำตัวผมคิดอะไรอยู่กันแน่ ผมจะปล่อยให้มันเป็นการแอบรักที่ไม่มีความคืบหน้าอยู่แบบนี้ต่อไปหรือ

ผมดูไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้ง่ายๆ อย่างนั้นเลย ผมอยู่กับดิเสมาตั้งแต่ผมตัวเล็ก ๆ จนตอนนี้ผมสามารถหลบตามองดิเสได้ เนื่องจากเขากลายมาเป็นคนที่มีส่วนสูงน้อยกว่าผมไปแล้ว

‘ยู่นะ ยิ่งโตก็ยิ่งเหมือนพ่อของยู่มากเลย พ่อของยู่นะ ตัวสูง อบอุน เป็นคนที่น่าสยดสยองมาก ๆ มันคงดีกว่านี้ ถ้ายู่นะได้มีโอกาสรู้จักพ่อของตัวเอง’

หลายครั้งที่คิเสะมองดูผมเติบโตแล้วพูดถึงพ่อของผม สายตาของ คิเสะยามที่เขาพูดเรื่องพ่อทำให้ผมเกิดรู้สึกอิจฉาพ่อตัวเองขึ้นมา จนอยาก ถามคิเสะเหลือเกินว่า พ่อของเขาเป็นรุ่นพี่แบบไหน คิเสะถึงได้ชื่นชมและ เคารพเขาขนาดนี้ พ่อของผมต้องมีอิทธิพลกับคิเสะมากแน่ ๆ อย่างน้อย ๆ ก็มากพอที่จะทำให้คิเสะยอมรับเลี้ยงผมซึ่งเป็นคนอื่นสำหรับเขา

Rrrrr

ราวกับรู้ว่าผมกำลังคิดถึงอยู่ คิเสะจึงโทร.มา ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผม จะไม่รับสาย ตอนนั้นวัน ๆ หนึ่งผมกับคิเสะเจอกันแทบนับชั่วโมงได้ ผม ไปเรียน เขาไปทำงาน หรือต่อให้วันไหนผมไม่มีเรียน ผมก็มีงานถ่ายแบบ อยู่ดี คิเสะเองก็ยังคงทำงานตามติดเจ้านายเขาอยู่เกือบทุกวันไม่มีวันว่าง

สองปีที่แล้ว (ผมอายุเพียงสิบแปดปี) โมเดลลิ่งเอเจนซี่ชื่อดัง ได้พบตัวผมเข้าตอนที่ผมไปเที่ยวที่นิวยอร์ก มันคาดไม่ถึงเลยจริงๆ ผม แค่ตามคิเสะไป เนื่องจากเขามิเหตุให้ต้องติดตามเจ้านายของเขาไปร่วม งานแฟชั่นโชว์ที่นั่นพอดี เซรอนีบเกล้าไปด้วย (เขาติดแฟน) ส่วนคิเสะ เมื่อเห็นเกล้าได้ไปที่นั่น เลยให้ผมตามไปด้วย เกลด์จะได้มีเพื่อน ส่วน ผมเองก็จะได้เปิดหูเปิดตา

ตอนแรกผมไม่แน่ใจว่าผมจะเซ็นสัญญาดีหรือไม่ เกลด์นั้นแหละ ที่เชียร์ผมไม่เลิก คิเสะเองก็บอกให้ผมหาอะไรทำแก้เบื่อดูบ้าง ผมก็เลย ลองทำดู ตอนเข้าไปเทสต์หน้ากล้องผมเจอผู้ชายคนหนึ่งที่มาก่อนหน้าผม เขาถูกแมวมองชวนมาเหมือนกัน และสุดท้ายเขาก็ชวดไป สาเหตุเพียง เพราะเขาเอเจนซี่ที่ใหญ่ที่สุดในค่ายโมเดลลิ่งนี้อย่างคุณ ‘แซม’ พูดสั้น ๆ ว่า ‘ถ้าถ่ายแบบไฟท์สไบหน้า ไม่หล่อหรือมีเอกลักษณ์มากพอ จะให้เป็นโมเดล เดินแบบก็ไม่สูงพอ’

ผมเองไม่รู้หรอกว่าตัวเองหล่อขนาดไหน ก็แค่ถูกครึ่งญี่ปุ่นคนหนึ่ง โชคดีที่ตัวสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรมานิดหน่อยแล้ว อีกอย่าง ผม

ก็ไม่ได้คาดหวังมากด้วย ถือว่ามาตามคำขอร้องของคนรอบตัว...

ผลสรุปออกมา แซมถูกใจผมมากกว่าที่ผมคาดคิดไว้ เขาว่าด้วยอายุผม ผมยังสูงได้อีก และใบหน้าผมก็ดูดี จะถ่ายแค่ใบหน้า ครึ่งตัว เต็มตัว ก็ใช้ได้ทั้งหมด ผมจึงได้เซ็นสัญญากับเขา แซมเอ็นดูผมพอสมควร ผมเลยได้งานมาเรื่อยๆ ส่วนใหญ่เป็นงานเดินแบบให้ดีไซเนอร์ชื่อดังต่าง ๆ และมีงานถ่ายแฟชั่นให้ผลิตภัณฑ์แบรนด์เนมระดับโลกอีกหลายชิ้นต่อปี ส่วนใหญ่ก็เป็นพวกน้ำหอมผู้ชาย นาฬิกาผู้ชาย เสื้อผ้าของผู้ชายอะไรแบบนี้ เวลาผมไปทำงานที่ต่างประเทศคนเดียว ผมจะงอแงกับคิเสะตลอด ผมคงคิดถึงเขานั่นแหละ ยากมากเลยนะที่ผมจะอยู่ห่างจากเขา

บางทีเซอก็ยอมให้คิเสะพักจากการดูแลเขาเพื่อตามไปเฝ้าผมทำงานที่ต่างประเทศเลย

“ฮัลโหล” ผมส่งเสียงไปให้คนปลายสาย

[กินข้าวหรือยัง] รูปประโยคเหมือนจะห้วน แต่ถ้าได้ยินกับหูเองถึงจะรู้ว่าคิเสะมีน้ำเสียงที่นุ่มนวลมาก

“ยังเลย” ผมบิบกระป๋องเบียร์ที่ดื่มหมดแล้วจนบวม “เมื่อไหร่คิเสะจะกลับมาสักทีล่ะ”

[หิวก็กินซะยู อย่าทำตัวเป็นเด็ก ๆ เตี้ยวโรคกระเพาะก็ถามหา เบียร์นะ งดซะบ้างก็ได้] คิเสะป่นผมตามความเคยชินของคนที่เลี้ยงผมมา

“อยากให้คิเสะมาทำอะไรให้กิน ถ้าแบบนี้ถึงจะยอมกิน คิเสะไม่กินข้าวกับผมเลยนะ ช่วงหลังๆ”

[แฮ้อ...หม้อไฟนะ] คิเสะตัดบท คงจะคิดว่าหม้อไฟเตรียมง่ายกว่าอาหารที่เขาต้องทำมั้ง

“ได้สิ”

[นั่นก็ค่อยเจอกันที่บ้าน ฉันกำลังจะกลับแล้ว]

“คิเสะ วันนี้ล่ะ...”

[หือ?]

“อาบน้ำด้วยกันไหม”

ดิเสะหนึ่งไปนานเลยเมื่อได้ยินคำถาม ใจผมในตอนนั้นเตรียมรับคำปฏิเสธเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

[เอาลี]

“...”

[ยู ยังอยู่ในสายหรือเปล่า]

“ออยู่ ผมยังอยู่”

ถึงจะเกือบหยุดหายใจก็เถอะ...

[ถ้าอย่างนั้นก็เจอกันที่บ้านนะ ทำความสะอาดบ้านด้วยละ]

“อืม”

ผมเลิกตี๋มเบียร์ พอไว้แค่นั้นก่อน กลัวว่าถ้าดิเสะกลับมาแล้วเจอบ้านรก เขาอาจจะไม่อยากกินหม้อไฟกับผมแล้วก็ได้ ดังนั้นผมเลยทำตัวเป็นประโยชน์ด้วยการทำความสะอาด รอนดิเสะได้กลับมาที่บ้าน

หลังจากนั้นราวหนึ่งชั่วโมงดิเสะก็ไขกุญแจเข้ามาในบ้าน เสียงหุ้มชวนฟังกล่าวอย่างเป็นปกติตามแบบฉบับของเขา

“กลับมาแล้วครับ”

เป็นธรรมเนียมของบ้านเรา ดิเสะหรือผมจะพูดแบบนี้ออกมาเสมอเมื่อก้าวเข้าประตูมาอยู่ในบ้าน เราจึงเผลอพูดในบางครั้งทั้งที่รู้ว่าไม่มีใครรออยู่ที่บ้านด้วยซ้ำ ก็พูดซะจนชิน ผมเดินเข้าไปช่วยดิเสะถือของโดยไม่พูดอะไร ร่างโปร่งของดิเสะถอดสูทตัวนอกออก เหลือแค่เสื้อเชิ้ต ดิเสะดูตัวเล็กกลงไปอีกเมื่อไม่มีสูทตัวนอกคลุมร่างเขาเอาไว้

“วันนี้เหนื่อยหรือเปล่า” ผมถามดิเสะตอนที่เห็นเขากำลังเดินเข้าครัวเพื่อเตรียมจะทำน้ำซุ๊ป เพราะหม้อไฟที่เราจะกิน จะอร่อยหรือไม่อร่อยก็อยู่ที่น้ำซุ๊ปนี่แหละ ผมเอามือออกมาเตรียม รวมถึงจัดวางถ้วยต่าง ๆ ใส่จานอย่างคล่องแคล่ว ตอนผมเด็กกว่านี้ การกินหม้อไฟเป็นอะไรที่เราทำกันบ่อยๆ ระหว่างผมกับคนเป็นผู้ปกครอง

“เหนื่อยสิ เซชนะ เห็นอย่างนั้นเป็นพวกที่ละเอียด แล้วก็ไม่ค่อยชอบอะไรที่ผิดพลาดหรอก มีอะไรุ่นวายขึ้นมาหน่อยก็เลขาอย่างฉัน

นี่แหละที่ตามล้างตามแก้ บางทีนะ อยากจะตะโกนใส่หน้าใครสักคนเลย” ผมหลุดยิ้มที่ได้ยิน คิเสะไม่ใช้คอนอาร์มถนัดร้อนพอที่จะทำอย่างนั้นหรืออกถึงจะเป็นการเปรียบเทียบให้เห็น ผมก็มั่นใจว่าคิเสะไม่มีทางไปตะโกนใส่หน้าใครจริง ๆ อย่างแน่นอน

“ทำไม่ไม่ลาออกมาอยู่เฉย ๆ แล้วก็ทำกับข้าวรอผมกลับบ้าน” คิเสะซังกมือที่กำลังปรุงน้ำซุ๊ป เขามองผมด้วยสายตาทำนองว่า ‘กำลังล้อเล่นอยู่หรือไง’

“...”

“ว่าไง คิเสะ เหนื่อยไม่ใช่หรือ” ผมยังพูดย้ำ เขาจะได้นั่นใจว่าผมไม่ได้พูดเล่นไปเรื่อยเปื่อย

“ยู นายกำลังคิดอะไรอยู่นะ” คิเสะทำน้ำซุ๊ปจนเสร็จ เขาก็มาเตรียมผักต่อจากผม เนื่องจากเห็นว่าผมทำไม่ได้เรื่อง

“ก็เห็นคิเสะบอกว่าเหนื่อย ถ้าอยากจะอยู่บ้าน คอยทำงานบ้านแล้วให้ผมออกไปหาเงิน ผมก็ทำให้ได้ คิเสะก็รู้ว่าผมหาเงินได้ตั้งเยอะ” ผมเลิกคิ้วค้างไว้ คิเสะส่ายหน้าไปมาราวกับทุกอย่างที่ผมพูดข้างเป็นเรื่องราวไร้สาระ

“ไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น ฉันยังมีเรี่ยวแรงมากพอที่จะเลี้ยงนายได้ อีกนาน” คิเสะเงยไปอีตี่ใจ เหมือนเขาลังเลว่าเขาจะพูดประโยคนี้อีกหรือไม่ “อย่ารู้สึกติดค้างอะไรกับสิ่งที่ฉันทำให้นายเลยนะยู ฉันจำเป็นที่จะต้องทำ”

ผมขมวดคิ้ว

“คิเสะหมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าตามที่ฉันพูดนะสิ” น้ำเสียงนิ่ง ๆ ไร้อารมณ์ของคิเสะ กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผมออกมามากมาย จนไม่รู้จะบรรยายยังไง คิเสะจะต้องปิดบังอะไรผมอยู่

“ที่คิเสะบอกผมว่าไม่อยากให้ผมรู้สึกติดค้าง เพราะคิเสะติดค้างพ่อผม ถึงรับเลี้ยงผมหรือไง” ผมจี้เอาที่คิเสะอย่างไม่ยอมแพ้

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น” คนที่ผิวขาวจนบางที่ไปหน้าก็ดูไร้สีเลือด เลี้ยงจะตอบคำถาม เหนือที่พูดซึ่มตรงกระหม่อมทำให้ผมจับความรู้สึก

กังวลใจจากดิเสะได้ เขาไม่ใช่พวกจะแสดงความกังวลเลยถ้าเป็นเรื่องงาน ยกเว้นกับผมที่อยู่กับเขามาเป็นสิบปี ผมรู้อยู่แล้วว่ามีท่าที่แบบไหนของดิเสะ หมายความว่าอย่างไร

อย่างเช่นตอนนี้ เขาไม่สบายใจ เขารู้สึกราวกับกำลังพูดอะไรที่ก็ไม่ต้องพูดออกมา

“ผมว่าดิเสะพูดนะ” ผมเลิกสนใจทุกอย่างที่จะถูกนำมาปรงเป็นหม้อไฟวันนี้โดยสิ้นเชิง ดิเสะยังคงเลี้ยงผม เมื่อเขาจะเดินผ่าน ผมก็ไม่ซ้่าที่จะเอาตัวเขาไปขวางไว้

“ยู อย่าขวางทาง” ดิเสะเอ็ด

หาวิธีไม่ เหยื่อผูกซิมหัววงหน้าเนียนไปหมดแล้ว กระทั่งข้อมือบางกับนิ้วเรียวยาวราวกับตุ๊กตากระเบื้องยังสั้นเล็กน้อย ดิเสะที่มีลักษณะของคนญี่ปุ่นดั้งเดิมมาก ๆ ผิวขาวเนียนละเอียด สีผิวนั้นเปรียบได้กับหิมะ บุคลิกดูเปราะบาง ขณะเดียวกันก็เข้มแข็งอดทน กล้าเผชิญหน้ากับความกดดันได้อย่างไม่ย่อท้อ สำหรับวินาทีนี้ผมคือความกดดันนั้นของดิเสะ

“ทุกเรื่องต้องเกี่ยวกับพ่อผมหมดเลยสินะ” ผมเผยแสดงสีหน้าไม่พอใจออกไป ดิเสะตัวดีสายตามองผม

“คิดจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับพ่อตัวเองหรือยัง?”

ผมก็ไม่ได้คิดจะทำอย่างนั้น...

ผมแค้ใจสั้นทุกครั้งทีคิดว่า...พ่อผมอาจจะเป็นคนที่ดิเสะรักมากกว่ารุ่นพี่คนหนึ่งก็ได้

“เปล่า ไม่ได้คิดอะไรร้ายแรงแบบนั้นหรอก” ผมตอบดิเสะ

“ก็ดีแล้ว เพราะถึงยังงั้นรุ่นพี่เขาก็เป็นพ่อของนาย”

“...”

“ถ้าไม่รู้จะช่วยเหลืออะไรก็ออกไปนั่งรอกินดึกกว่า แบบนั้นนะ นายถนัดกว่านะ”

รู้สึกเหมือนโดนดิเสะตำว่าทำบาอะไรไม่เป็นเลยแฮะ เอาเถอะ ผมอารมณ์ไม่ค่อยดี ไม่อยากจะทำอะไรไปลงกับดิเสะนัก ยอมไปนั่งรอเขาดี ๆ ก็ได้ ถึงแม้ว่าผมจะย้ายตัวเองไปนั่งรอ แต่ทว่าดวงตาคมก็ยังคงจับจ้องแผ่นหลัง

ของคนที่ทำนั่นทำนี่อยู่ บางทีก็อยากจะทำอย่างนี้ทั้งวันโดยไม่ทำอะไร
ไม่ไปไหน...

ดูโรคจิตเกินไปสินะ...

“เรียบริ่อย”

ดิเสะจัดการเรื่องหม้อที่ใช้ในการทำหม้อไฟเสร็จ เขาก็ยกวัตถุดิบ
ทั้งหมดมา เรารอจนน้ำเดือดแล้วถึงเริ่มใส่ผักลงไป ระหว่างมี้ออาหาร ดิเสะ
ก็ชวนผมคุยบ้าง

“วันนี้ไปทำงานมาเป็นไงบ้าง” ผมถามถึงงานของดิเสะบ้าง จึงไม่น่า
แปลกใจที่เขาจะถามกลับถึงงานของผมในบางที

“ก็ดีครับ”

“กับนางแบบใหม่ล่ะ”

ดิเสะถามถึงเคธี ดีที่ผมเป็นพวกหน้าตาย ไม่สะดุ้งสะเทือนหรือ
ทำอะไรให้ดูเหมือนมีพิธี เลยมองดิเสะกลับไปนิ่ง ๆ จะให้รู้ไม่ได้หรอก
ว่าเคธีเพิ่งกลับออกไปก่อนที่ดิเสะจะมาครู่เดียว

“ดิเสะจะถามถึงเธอทำไม หวงผมเหรอ” ผมถามเสียงกลัวหัวเราะ
ดิเสะมองผมนิดหน่อย เขาเลื่อนสายตาไปไฟกับหม้อไฟและตักผักใส่ถ้วย
แบ่งให้ผมอยู่

ก็

ดิเสะวางถ้วยนั้นไว้ตรงหน้าผม

“ไม่ได้หวงหรอก แค่เห็นนายชอบมีข่าวกับพวกนางแบบเป็นประจำ
ก็เลยคิดเล่น ๆ ว่าวันหนึ่งนายอาจจะชอบใครสักคนจริง ๆ จนคว้าเข้ามาเป็น
แฟน”

“...”

“สำหรับฉัน นายก็เหมือนลูกเหมือนหลาน ถ้าหากนายจะมีแฟน
ฉันก็คงต้องอยากรู้ว่าลูกสะใภ้ในอนาคตจะเป็นยังไง” สีหน้าของดิเสะดูไป
ในทางจริงจังมากกว่าจะหยอกเย้าผมเล่น นี่เขาคาดหวังให้ผมแต่งงาน
แล้วเหรอ

“ผมไม่คิดจะคบใครเป็นจริงเป็นจังหรอก” ผมรีบปิดตงหัวข้อ

สนทนานี้ให้เร็วที่สุด

“นายคิดจะอยู่กับฉันไปจนตายเลยหรือไง” คิเสะคิบเนื้อลอมมาที่ถ้วยของผม เอ้อ... ที่พูดมาไม่ได้ดูการกระทำของตัวเองที่เอาใจผมอยู่เลยหรือไง เขาทำตัวอย่างกับเมียผม ผมจะไม่มีเมียทำไม่อีก

“คิดสิ ก็ผมชอบคิเสะที่สุดแล้ว” ผมพูดความจริงแบบกำกวมไม่เชิงว่าเป็นการสารภาพรัก ออกแนวใกล้เคียงมากกว่า คิเสะมองผม สายตานั้นเหมือนกับไม่แน่ใจนักว่าผมคิดยังไง

เดาไม่ออกสินะ...

ว่านั่นเป็นการบอกชอบกลายเป็น...

“ไม่ต้องกินเนื้อเยอะแล้ว กินปลาเข้าไป นายจะได้ฉลาดๆ แล้วก็เลิกติดฉันเฉยเหมือนเป็นเด็กสักที”

ผมยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไร ไม่ได้ใจเพราะกินเนื้อเยอะสักหน่อย คิเสะเองนั่นแหละ มาทำให้ผมรัก มาทำให้ผมรู้สึกว่าคุณคิเสะสำคัญกับผมเหลือเกิน สำคัญซะจน... ผมไม่สามารถวางสายตาไว้ที่ใครได้อีก ส่วนผมกล้าเส้นที่ไม่ควร จะกล้าใจเข้าไปอย่างยิ่งเรียบร้อยแล้ว

สองชั่วโมงต่อมา

ภายในอ่างอาบน้ำขนาดพอดีกับคนสองคน ผมกับคิเสะนั่งแช่น้ำอยู่ด้วยกันคนละมุม อ่างน้ำเต็มไปด้วยฟองเราเลยเห็นร่างกายของกันและกันแต่จางๆ ไม่ชัดเจนนัก คิเสะนั่งชันเข่า แขนเรียวยาวหนึ่งกอดขาตัวเองไว้ จนขีดแผ่นอก ส่วนมืออีกข้างก็วกน้ำสบู่ขึ้นมารดที่หัวของผม

คิเสะนั่งหอดตัวเรียบร้อยอยู่อีกมุม ส่วนผมกลับเหยียดขาสองข้างเต็มที่ จนปลายเท้าของผม ชิดกับอีกฝั่งของอ่าง ก็ขาผมมันยาวมากนี่ ใครจะไปตัวเล็กเหมือนคิเสะกันล่ะ...

แถมผิวก็ขาว โสจนเหมือนจะไปรุ่งแสงอย่างงั้นแหละ

“นายไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะ เมื่อไหร่จะเลิกชวนฉันแช่น้ำด้วยกันแบบนี้สักที”

“ทำไม่ล่ะ ผมว่าดีจะตาย ถือเป็นกิจกรรมของคนในครอบครัว”

ไม่มีครอบครัวจริงๆที่ไหนทำอย่างนี้หรือกถ้าลูกของพวกเขาโตเท่าผม ผมทำอย่างนี้กับคิเสะ เพราะคิเสะไม่ได้เป็นอะไรกับผมจริงๆ ต่างหาก ออกกจับกตแทบบ้า ดีแคไหนที่คิเสะไม่รู้

“ฉันท้ออัด จะเหยียดขาขังไม่ได้เลย ขานายมันเกะกะ” คิเสะดัน ปลายเท้าข้างหนึ่งมาเชยที่หน้าแข่งผม...

“ก็เหยียดมาสิ ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“ไม่เอาหรือ” คิเสะทำหน้าขริม “อยู่แบบนี้แหละ”

คิเสะทำเหมือนจะหดหากลับเข้าไปอีก ผมเลยใช้มือคว้าข้อเท้าแน่นไว้ รังให้เหยียดพาดมาที่หน้าขาผม โบหน้าเรียวของคิเสะร้อนวูบ ผมเห็น ต้นขาเนียนของเขาโผล่พ้นผิวหนังขึ้นมา

“นี่ อย่าเล่น” คิเสะชักปลายเท้าหนีข้อมือผม เขากดเรียวขาลงไป ใต้น้ำอีกครั้ง คราวนี้คงขยับพลาด เรียวเท้าขาและนูนนั้นถึงได้มาเฉียด แถวๆ ซอกขาผม คิเสะหน้าแดงจัดเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เช่นเดียวกับผม ที่รู้สึกเสียดบริเวณท้องน้อยขึ้นมา

อ่า...อันตรายซะแล้ว

EPISODE 01

แม้ว่าผมจะกำเป็นขริบขนาดไหน ใบหูของผมตอนนี้แทบจะเปลี่ยนเป็นสีแดง เช่นเดียวกับคิเสะ เขาคงรู้แล้วแน่ๆ ว่าบังเอิญไปปลุกปั้นอารมณ์ของผมเข้าโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ยู นีนาย!” คนตัวเล็กกว่าส่งเสียงดู

“มันเป็นไปเอง ใครจะไปบังคับได้” ผมพูดเสียงแข็ง

“ฉันก็บอกแล้วว่านายโตะแล้ว และที่สำคัญ ฉันกับนายเป็นผู้ชายเหมือนกัน นายจะมารู้สึกอย่างนั้นได้ไง” คิเสะหดขากลับเข้าไปนั่งกอดเขา ผมว่าเขาดูเหมือนกังวลเกี่ยวกับตัวผมเกินกว่าจะเรียกได้ว่านั้นเป็นความเขิน

“คิเสะขาวแล้วก็เนียนมาก แค่นั้นก็ทำให้มีอารมณ์ได้แล้ว” ผมตอบห้ามๆ ตามสไตล์

“เรื่องทุเรศนี้ใครสั่งใครสอน” คิเสะบ่นน้ำในอ่างใส่หน้าผม

“เล่นอะไรเนี่ยคิเสะ ไหนว่าเป็นผู้ใหญ่กว่าผมไง”

“ฉันไม่ได้เล่น! ฉันว่านาย!” คิเสะกำลังแสดงใบหน้าไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าใบหน้านั้นเคยทำให้ผมกลัวจนไม่กล้าพูดอะไรตอนที่ผมยังเป็นเด็กอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมเวลานั้นมันถึงได้นำรักขนาดนี้กัน

“ทำไมเดี๋ยวนี้ผมไม่กลัวที่คิเสะดูผมเลยสักนิดนะ” ผมแหกแขนกับอ่างพลางมองคิเสะ เจ้าตัวเลยยังรู้สึกว่าจะถูกดูหมิ่นละมั้ง

“นายกำลังเยาะเย้ยฉันหรือไง”

“ไม่ใช่สักหน่อย” ผมไม่อยากจะให้คิเสะโกรธก็เลยทำเป็นลงให้

“...นายโตแล้วนะยู”

“รู้ดี คิเสะก็เห็นแล้วว่าโตขนาดไหน” ผมแก้มองหลุบตาลงมองระหว่างขาสองข้าง ทำให้คนที่ชอบรับบทบาทเป็นผู้ปกครองผมถึงกับยั้งโมโห

“จะให้ฉันตีนายเหมือนตอนนายเป็นเด็กหรือไง!” คิเสะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เล่นเอาผมนี่เกือบช็อกตอนที่เห็นร่างเปลือยเปล่าชาวผ่องไปทั้งตัวแบบนั้นซัดๆ

โพรงจุมูกู้สึกร้อนวูบขึ้นมา คิเสะไม่ได้สนใจ เขาเอื้อมมือไปหยิบชุดคลุมมาสวมลวกๆ ตอนคิเสะหันกลับมาอีกที่เขาทำตาโตใส่ผม

“เจ้าบ้า! เลือดกำเดาไหลได้ยังไง ลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้เลย!”

ผมนั่งหมดสภาพอยู่ที่โซฟา ตอนนั้นก็กลับมาสวมเสื้อผ้าให้เหมือนเดิมแล้วที่จุมูกก็มีทีซุชคอยซับเลือดอยู่ สภาพน่าสมเพชอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ คิเสะเองก็คงจะหายไปแต่ตัว เห็นว่ามีงานค้าง ต้องไปเช็ก เลียบอกหัวนๆ ให้ผมนั่งพักตรงนี้ไป

กรี๊งๆ!

เสียงเตือนข้อความจากโทรศัพท์ของผมดังขึ้น ทำให้ผมอดจะกดดูไม่ได้ ก็ไลน์กลุ่มของเพื่อนที่มหาวิทยาลัยนั่นแหละ ในกลุ่มนั้นประกอบไปด้วย ‘มิเกล’ เพื่อนชาวเกาหลี ‘เอช’ เพื่อนชาวอเมริกัน ผมรู้จักกับเอชเพราะหมอนี่เป็นนายแบบเหมือนกัน ส่วนมิเกลรู้จักกันในคลาสเรียน ส่วนอีกคนนอกจากสองคนนี้ก็คือเกล้า เพื่อนชาวไทยคนเดียวคนเดิมที่ผมสนิทด้วยมานานแสนนาน

ข้อความที่เข้ามาเป็นข้อความจากมิเกล นักดื่มตัวยงประจำกลุ่ม

Miguel : เฮ้

Miguel : วันนี้นักกลุ่มเสียบจัง

Miguel : ใครอยากไปคืนพรุ่งนี้กับฉันบ้าง?

ผมส่ายหน้า ไม่คิดจะเป็นคนแรกที่พิมพ์ตอบไปอย่างแน่นอน

ACE : ฝันอยู่หรือไง?

ACE : พรุ่งนี้มีงานเช้า

Migue : อ๊ะ ๆ ผมไม่ใช่ นายแบบนะครับ เพื่อคุณเลียม พรุ่งนี้เริ่มเรียนหนึ่งทุ่ม เลิกสี่ทุ่ม สามารถไปต่อกันได้เลย

ACE : ก็บอกว่ามีงานจนถึงเย็น! กว่าจะเลิกงานก็ต้องรีบกลับมา เปลี่ยนเสื้อผ้า ไหนจะไปเรียนอีก

ACE : ต่อไหวก็ไม่ใช่มนุษย์!

Migue : เกล้าละ ยูละ

Migue : เห็นนะ มีคนขึ้นอ่านครบแล้ว

Migue : ตอบสิวะ

มิเกลแดงเซตใส่พวกผมอย่างเอาแต่ใจ จนในที่สุดเกล้าคงทนไม่ไหว เลยยอมที่จะตอบกลับมา

KLAO : ไม่ไป

KLAO : รีบกลับบ้าน

Migue : ฉันทขอแฟนชายให้ก็ได้ จะรีบกลับไปอะไรนักรหนา มีเวลาอยู่ด้วยกันทั้งวันทั้งคืนอยู่แล้ว

Migue : ยูว่าไง?

Migue : ถ้ายูไป เกล้าก็อาจจะไป

ผมไม่มีงาน เรียนเสร็จก็คงไม่ได้เหนื่อยอะไรมากนัก ระหว่างที่กำลังคิดอยู่ดิเสก็เดินเข้ามาบริเวณนี้ เขาเห็นผมมองตามร่างโปร่งของเขา เขาก็ถามกลับมา

“มีอะไรจะพูดก็พูดได้แล้วนะยู มองหน้าอยู่ได้”

“พรุ่งนี้ผมเลิกเรียนสี่ทุ่ม ออกไปดื่มกับเพื่อนได้ไหม”

“ก็ไปสิ ฉันบอกแล้วว่านายโตแล้ว ถ้าหากอยากจะไป ใช้คำว่าบอกก็พอ ไม่ต้องขอฉัน”

“ก็ผมอยากขอนี่”

เหมือนได้ขออนุญาตเมียเลยเหอะ รู้สึกดีจะตาย

“อยากขอก็ตามใจ เอาเป็นว่าจะไปก็ไป ถ้าเม้าจะให้ขับรถไปรับก็บอก อย่าฝืนขับเอง นายเองก็มีชื่อเสียงให้ต้องรักษา” ถึงยังงี้คิเสะก็เป็นคิเสะที่น่ารักและทำให้ผมคลั่งได้ทุกวัน

ดูสิ กว่าผมจะตี้มเสร็จก็คงตึกแล้ว ยังเสนอตัวไปรับให้อีก นำให้รางวัลด้วยการจับมาฟัดซะจริง ๆ

ซึ่งเชื่อผมไหมล่ะ ว่ารางวัลแบบนี้แหละ คิเสะ ไม่อยากจะได้มันหรือก
พูดออกไปได้ซะที่ไหน รับรองว่าพูดเมื่อไหร่ได้เป็นเรื่องแน่

คืนต่อมา

๑คลับแห่งหนึ่งในลอสแอนเจลิส

YU : ฉันมาถึงแล้วนะ พวกนายอยู่ไหนกัน?

ผมส่งข้อความถามเพื่อน เนื่องจากเข้ามาในตัวคลับแล้วก็ยังไม่เห็นใคร นอกจากฝรั่งทั้งหลายทั้งผิวขาวและผิวสีผู้เป็นเจ้าของ ผู้หญิงเอเชียสวย ๆ บางคนจับจ้องมาที่ผม ส่งยิ้มให้เป็นเชิงเชิญชวน ผมแต่ยิ้มกลับตามมารยาท ไม่ได้คิดว่าจะไปชนแก้วอะไรกับใคร

ACE : กว่านายจะมา

ACE : นี่กว่าจะต้องรอจนเทียว

Migue : ขนาดเกล้าที่ตอนแรกบอกจะไม่มา

Migue : ยังแทบจะโผล่มาเป็นคนแรก

KLAO : อยู่โต๊ะริมในฝั่งซ้ายนะยู

KLAO : เดินมาที่กลางฟลอร์ หันมาทางซ้าย นายจะเห็นมิเกลเลย

ในที่สุดผมก็ได้คำตอบที่ผมต้องการ นี่ถ้าเกล้าไม่พิมพ์ข้อความบอกสักที ผมก็อาจจะต้องรอไปอีกเป็นชาติ กว่าจะได้รู้ว่าพวกนั้นมันอยู่ในไหนกันแน่ ทำไม่ต้องทำให้ทุกอย่างมันเป็นเรื่องยุ่งยากด้วยนะ จะบ่นอะไรผม ค่อยบ่นตอนผมไปถึงก็ได้

จะบ่นในข้อความเพื่ออะไร

ผมเดินไปที่กลางฟลอร์อย่างที่เคยกลับบอก วันนี้เป็นวันศุกร์มั้ง คนก็เลยเยอะ ดูลึ่ อย่างตอนนี่ผู้หญิงที่เดินกันอยู่ก็เริ่มเข้ามาเบียดผมแล้ว ผมเองก็ซักจะฝ่าออกไปยากมากขึ้นทุกที

“เฮ” ผู้หญิงที่หันมาสบตาคมพอดีส่งเสียงทักทาย เธออยู่ในชุดเดรสสั้นสีแดงตัดกับผิวขาว ถึงจะเป็นชาวตะวันตก ใบหน้าของเธอก็สวยหวาน ความสูงของเธอก็ไม่ได้อยู่ในระดับที่เกินจากผมไป (ตอนนี้ผมสูงร้อยแปดสิบเจ็ดแล้ว ความสูงผมโตขึ้นเรื่อยๆ ช่วงที่ทำงานอยู่ในวงการ) ผู้หญิงคนนี้น่าจะสูงประมาณร้อยเจ็ดสิบ บวกกับสันสูงที่อัปเดตความสูงให้เธอเพิ่ม เธอก็ดูจะอยู่ในระดับสายตาของผมพอดี

“เฮ” ผมทักกลับ แม้ว่าในใจผมจะดังไปทีไต่ะแล้วก็ตาม

“ฉันรู้สึกเหมือนเราเคยเจอกันมาก่อน” เธอคลี่ยิ้มยั่วยั่ว “คุณกับฉัน”

“ผมไม่ใช่মনุษย์น้ำไหลแน่ๆ”

“ก็นั่นละสิ ใบหน้าระดับนี้ ฉันมั่นใจว่าถ้าฉันเห็นมาก่อน ฉันไม่มีทางปล่อยไปหรอก” เธอเบียดทรวงอกอ้อมเข้ามาชิดแผงอกผมมากกว่าเดิม

“...” ผมยิ้ม ไม่ได้พูดอะไร

“อ๊ะ...” จู่ๆ เธอก็ร้องเหมือนนี่อะไรออกเมื่อจ้องหน้าผมไปนานๆ “พระเจ้า คุณ...คุณคือนายแบบคนนั้น! นายแบบคนล่าสุดของน้ำหอมแบรนต์เนมยี่ห้อ D ลินะ” เธอจับไต่ผมจนได้ ปากคอเธอสั้นไปหมด เธอควบคุมความรู้สึกตื่นเต้นไว้แทบไม่อยู่

อย่างนี้ไม่ดีแน่

“ไม่ใช่หรอกครับ แต่ว่ามีคนบอกเยอะเหมือนกันว่าผมหน้าตาคล้ายเขา ขอตัวก่อนนะครับ”

ผมรีบหาทางพาตัวเองแหวกออกจากฝูงชน และไปที่ไต่ะของเพื่อน

ศรีอยุธยา

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โปรดติดต่อ

สำนักพิมพ์ในเครืออมรินทร์

 08-5661-4621

 amborder@amarin.co.th

